

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΜΕΙ'Ν ΡΗΝΤ

ΙΖΟΛΙΝΑ Η ΜΕΞΙΚΑΝΗ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

“Ένας - ένας οι Ίνδοι άκουγαν τὰ λόγια του προέδρου του συμβουλίου και έρήφιζαν, λέγοντας ένα «ναί» ή ένα «όχι».

“Η ιστορία αυτή δεν κράτησε παρά λίγα λεπτά.

Τὰ μέλη του συμβουλίου είχαν θγάλει κιόλας τήν απόφασί τους. Κ' ή απόφασίς αυτή ήταν αρκετά φρόνιμη, έτσι πού νά ικανοποιηθούν οι δύο αντίπαλοι πολεμιστάί της φυλής, ο Βακόνο κι' ο Ίσσου Ρόγιο.

Τήν απόφασί του συμβουλίου τήν άνήγγειλε στους Ίνδους άκροατάς ο κήρυκας, με δυνατή και καθαρή φωνή.

Το συμβούλιο επέδικαζε τήν Ίζολίνα στον Ίσσου Ρόγιο και το λευκό άλογο στο Βακόνο.

ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΛΗΣΤΟΥ

“Η απόφασίς αυτή ευχαρίστησε τούς Ίνδους.

Μά κι' αυτός ο Ίσπανικός Λύκος φαινόταν πολύ ευχαριστήμενος. Τὰ πράγματα είχαν έρθει όπως δεν τὰ περίμενε. Η εξαφάνισις του Βακόνου τόν ώφέλησε εξαιρετικά. Είχε κερδίσει τήν Ίζολίνα, τήν οποία τόσο ποθούσε. Τί τόν ένδιέφερε πλέον γιά το λευκό άλογο τών λευκών;

Μά κι' ο πατέρας του Βακόνου δεν φαινόταν δυσαρεστημένος. Ο γυιός του είχε κερδίσει το λευκό άλογο. Και γιά το γέρο-Ίνδο, ένα καλό άλογο άξιζε πιο πολύ από μιά λευκή αιχμάλωτο.

Τὰ πράγματα, φυσικά, θα συνέβαιναν διαφορετικά, άν θρισκόταν στο στρατόπεδο ο Βακόνο. Άλλά ο Βακόνο, ο πραγματικός Βακόνο, θρισκόταν τή στιγμή αυτή πολύ μακριά, δεμένος σφιχτά στον κορμό ενός δέντρου, γυμνός άπ' τή στολή του και τὰ στολιάρια του, με τὰ μακριά του μαλλιά σύρριζα κομμένα!...

“Υστερ' από όλα αυτά, οι Κομάγχι που είχαν συγκροτήσει το συμβούλιο σηκώθηκαν επάνω κι' ο άρχηγός αυτών έκανε ένα νόημα στον κήρυκα.

Τί έσήμαινε πάλιν αυτό;

Τους παρακολουθούσα μ' άγωνία γιά νά δω τί θ' άπογίνι. Μετά τήν απόφασί πούλαβε το συμβούλιο, ή Ίζολίνα ένκινδύνευσε σοβαρά.

Πώς θα μπορούσα πλέον νά τήν σώσω;

Ο Ίσσου Ρόγιο δεν θα τήν άφνει ούτε στιγμή μόνη, έφθον του τήν παρεχώρησαν οι Ίνδοι. Στο μεταξύ αυτό ο Ίνδος κήρυκας άρχισε νά σαλπίζει. Στο στρατόπεδο επικρατούσε και πάλιν άναστάσις.

Τέλος είδα νά θγάζουν άπ' τή σκηνή του άρχηγού τους ένα εύλινο είδωλο και κατάλαβα ότι οι Κομάγχι επρόκειτο νά ευχαριστήσουν τὰ πνεύματα, γιά τήν τήν ερώτισαν νά θγάλουν σωστή κρίσι κατά τή συμβούλιό τους. Δυο εύριστοι Κομάγχι φορτώθηκαν το είδωλο. Μπρός από αυτό πήγαινε ο άρχηγός τους και πίσω άκολουθούσαν οι άλλοι πολεμιστάί. “Ετσι ή πομπή έκανε το γύρο του στρατοπέδου.

Φαντάστηκα, ότι κατά το διάστημα αυτό θα μπορούσα νά πληρώσω τήν Ίζολίνα. Άλλά ή έλπίδα μου αυτή δεν πραγματο-

ποιήθηκε, γιά τή ο Ίσσου Ρόγιο άφνε νά τήν φυλάνε νέντε πολεμιστάί.

“Ετσι μου διέφυγε και ή εύκαιρία αυτή.

“Η ώρα πεία είχε περάσει.

Το είδωλο είχε τοποθετηθ ή και πάλιν μέσα στή σκηνή του άρχηγού. Και οι Ίνδοι είχαν συγκεντρωθ ή ξανά γύρω στίς φωτιές, κουβεντιάζοντας, καπνίζοντας, άφηγούμενοι διάφορες περιπέτειές τους.

Το λευκό άλογο είχε παραδοθ ή πεία σ' ένα φίλο του Βακόνου, γιά νά του το φυλάξει, ώπου νά παρουσιασθ ή ο γενναίος πολεμιστής. Κ' ή Ίζολίνα, ή φτωχή Ίζολίνα, περίμενε κι' αυτή, με τή σειρά τής, τόν κύριο τής.

Κανείς δεν πρόσχε πεία τήν κακότυχη κόρη. Κανείς άλλος, εκτός του Ίσσου Ρόγιο, ο οποίος τήν πλησίασε τώρα, σάθηκε πέρηφανα μπρός τής και τής είπε Ίσπανιστί, γιά νά μή τόν καταλαβαίνουν τί λέει οι Ίνδοι:

—Λοιπόν;... Άκούσε τήν απόφασί του συμβουλίου, δόνα Ίζολίνα ντέ Βάργας;

—Από το μέρος που θρισκόμουν άκουγα καθαρά τὰ λόγια του Ίσπανικού Λύκου.

“Η όργή μου δεν είχαν όρια.

Συγκρατούσα όμως τόν εαυτό μου, γιά τή στιγμή αυτή δεν μπορούσα νά κάτω τίποτε και ή παραμικρή μου άπερισκεψία θα γινόταν άφορημί νά χαθώ κι' έγώ κι' ή Ίζολίνα νά μείνη γιά πάντα στα χέρια τών Ίνδών.

“Η Ίζολίνα άκουσε τὰ λόγια του Ίσσου Ρόγιο, χωρίς ν' άπαντήσ η.

Αυτό όμως δεν άνησύχησε τόν άθλιο κακούργο.

—Έρω καλά, δόνα Ίζολίνα, τής είπε, ότι γνωρίζεις τή γλώσσα στήν οποία έμίλησε ο άρχηγός του συμβουλίου. Συνεπώς άκουσε τήν απόφασί τών Κομαγγών γιά σένα.

Και πάλιν ή Ίζολίνα δεν άποκρίθηκε.

—Ανήκεις σε μένα ψυχή και σώματι... Το άκουσε; σунείσε Ίσπανικός Λύκος, με φωνή πιο έντονη. Στο έρωτώ, Ίζολίνα ντέ Βάργας, άκούσε τήν απόφασί του συμβουλίου;

—Ναί, τήν άκουσα, άπάντησε ή Ίζολίνα, με φωνή πούδειχνε έγκαρτέρησι.

—Πρέπει νά είσαι ευχαριστήμένη συνεπώς πού το συμβούλιο σ' επέδικασε σε μένα, δόνα Ίζολίνα. Γιά τή έγώ είμ' ένας λευκός, όπως είσαι και σύ... και... γιά τή έσωση άπ' τήν άγκαλιά ενός Έρυθροδέριμου. Δεν είσαι λοιπόν ευχαριστήμένη;

—Ναί... Πολύ ευχαριστήμένη... άπάντησε και πάλιν μ' έγκαρτέρησι ή Ίζολίνα.

Τὰ λόγια τής αυτά έκαναν τόν Ίσσου Ρόγιο νά θυμώσει.

—Λές ψέμματα! φώναξε. Δεν είσαι ειλικρινής μαζί μου, γλυκειά μου σενορίτα. Χτές άκόμα μου μιλούσε περιφρονητικά. Ναί, ναί... Με μείσις και με περιφρονείς, το καταλαβαίνω.

—Δέν έχω δικαίωμα νά σάς περιφρονώ, άπάντησε ή Ίζολίνα. Μήπως δεν είμαι αιχμάλωτός σου;

—Ναί, τώρα λές τήν άλήθεια, σενορίτα. Είσαι αιχμάλωτός μου και δεν έχεις το δικαίωμα νά με περιφρονής. Έξ' άλλου, νά σου πώ τήν άλήθεια, λίγο μ' ένδιαφέρει, στο κάτω τής γραφής, γιά

τά αισθητά σου. Μπορείς να μ' αγαπάς ή να μη μ' αγαπάς. Δικαιώματά σου... Μά αγιά-αγιά θ' αλλάξεις, ώραία μου σενορίτα. Ο καιρός είνε καλός γιατρός και σύμβουλος στις πεισιτάσεις αυτές. 'Επί του παρόντος πρέπει να ξέρης τούτο: "Οτι εις σία δική μου, έντελώς δική μου. Κατάλαβε, ώραία μου;

Τά πρότυχα αυτά λόγια του άρχιέου αυτού, του ληστού αυτού, μ' έκαμαν να λυσοάξω από τό θυμό μου. "Εσφίξα τη λαθή του μαχαίριού μου και τοιαζόμουν να όρμησω έναντίον του.

Θά πρόφταναι άσφαλώς να τό καρφώσω τό μαχαίρι μου στό στήθος μου, πρίν προλάβει ν' άμυνθή. Κατόπιν όμως θά είχα να κάμω μέ είκοσι πάνω-κάτω 'Ινδούς, που θρισκόντουσαν κοντά του, γύρω στη φωτιά.

Μά τόν κίνδυνο αυτό δέν τόν σκεπτόμουν, δέν τόν λογάριζα καθόλου, άπάνω στό θυμό που μέ κατείχε. Και θά πηδούσα απ' την κρήνη μου έναντίον του ληστού, άν άξαφνα δέν τόν άκουγα να λήη στην 'Ιζολίνα:

—'Ελα!... Σήκω άπάνω... 'Εμπρός, μικρούλα μου!... 'Ακούθησέ με. Τό μέρος έδω δέν είνε κατάλληλο για κουβέντες. Δέν θέλω να μάς άκούει οι άλλοι. Θ' άποτραθηχτούμε έκεί, πίσω από τά δέντρα και θά τά είπομέ με τήν ήσυχία μας. Ξέρω έκεί ήσυχες πράσινες φωλιές, γωνίες με μαλακή χλόη για να ξεπλώσω τό άθρό κορμί σου. 'Εμπρός, λοιπόν, αγαπητή μου! 'Ας φύγομε από δω. 'Αυτομουνά να σέ σφίξει στην άγκαλιά μου, μικρέ μου άγγελε!

Τά λόγια αυτά, άν κι' είπώθησαν με κακία και ειρωνία, ώστόσο μέ συγκράτησαν. 'Εμεινα καρφωμένος στη θέση μου, γιατί ή πρότασις του "Ισσου Ρόγιο μέ διευκόλυνε θαυμασίως. Αυτό, δι' άβολε, ήθελα κι' εγώ: Ν' άπομακρυνθή ο άθλιος αυτός από τό στρατόπεδο, μαζί με τήν 'Ιζολίνα.

Κάρφωσα λοιπόν τό βλέμμα μου στην άναπημένη και περίμενα να δω τί άπάντησι θά δώση.

Η 'Ιζολίνα γύρισε τά μάτια της προς τά σφιχτοδεμένα πόδια της και είπε:

—Πώς μπορώ να σάς άκολουθήσω; Δέν θλέπετε πως τά πόδια μου είνε δεμένα;

Τά λόγια αυτά είπώθησαν με πολλήν άπλότητα, λες και ή 'Ιζολίνα έπιθυμούσε ν' άκολουθήσων τόν "Ισσου Ρόγιο στό δάσος, λες κι' εύρισκε εύχάριστο τόν ποταπότο αυτό.

Τί έόπιανε τούτο; 'Ασφαλώς ή 'Ιζολίνα είχε κάποιο σχέδιο. 'Αλλά ποιά άκριβώς;

—'Εχεις δίκιο, τής άπάντησε ο 'Ισπανικός Λύκος. Διάβολε! Δέν τό είχα προσέξει αυτό...

Κι' έβγαλε τό μαχαίρι του. "Αξαφνα όμως, ένδ' είχε σκύψει κοντά στην αιχμαλώτω κι' έτοιαζόταν να τής κόψη τά δεσμά της, σηκώθηκε άποτόμως όρθιος και φώναξε:

—Μά τήν Παναγία!... "Οχι, δχι... Δέν έμπιστεύομαι σέ σένα, μικρούλα μου. Μπορείς να μου τό στρίψης και να τό θάλης στό πόδι... Και που να τρέχω ξοπίσω σου... Καλύτερα λοιπόν έτσι, σενορίτα. Ναι, καλύτερη έτσι.

—Δέν μπορώ να βαδίσω, με δεμένα τά πόδια, είπε ή 'Ιζολίνα. —Τό ξέρω, σενορίτα. 'Αλλά δέν είν' ανάγκη να βαδίσης καθόλου, 'Ιζολίνα σου...

Η 'Ιζολίνα τόν κούταξε περίεργα. —'Η δουλεία γίνεται κι' άλλωδώς, συνέχισε ο άθλιος έκείνος. Θά σάς πάρω στό χέρι μου κι' έτσι δέν θά κουραθής καθόλου.

Και πράγματι, έσκυψε πάλιν κοντά στην αιχμαλώτω, τήν άγκάλιασε, μέ τά δυνατά τόν χέρι, τήν σηκωσε μ' εύκολία σαν να ήταν θρέφους κι' έτράθηξε εμπρός.

Είνε θαύμα πως συγκρατήθηκε τή στιγμή αυτή, βλέποντας τόν κακούργο έξωμότη να σηκώνη στην άγκαλιά του τήν άναπημένη του.

Μά ο Θεός μέ φώτισε και δέν έκαμα καμιά τρέλλα. Ο "Ισσου Ρόγιο πέρασε μπρός από τή σκηνή του άρχηγού τών Κομαγών, κρατώντας τήν 'Ιζολίνα στό χέρι του και τράθηξε προς τό δάσος που ύπηρεη δεξιά της κατασκηνώσεως.

Οι 'Ινδοί που θρισκόντουσαν μαζεμένιοι γύρω στη φωτιά τόν είδαν κι' άρχισαν να γελούν. Μερικοί μάλιστα από αυτούς φώναζαν στό ληστή μερικές πρότυχες φράσεις.

Ο "Ισσου Ρόγιο δέν τούς άπάντησε.

Βιαζόταν να φτάση στό δάσος. Μά περισσότερο από αυτόν βιαζόμουν εγώ. "Ηθελα να φτάσω στό δάσος έγκαιρως. "Αρχισα λοιπόν να προχωρώ προς τά έκεί, κρυθόμενος πίσω από τούς θάμνους, χωρίς να κάνω τόν παραμικρό θόρυβο.

Έφτασα πρώτος στό δάσος και κρύφτηκα πίσω από τά δέντρα. Ο "Ισσου Ρόγιο άρχισε λίγο, γιατί έτσι καθώς ήταν φορητόμένος, άναγκάστηκε να σταθή στη μέση του δρόμου και να πάρη τήν άναπνοή του.

Φρόντισα στό μεταξύ αυτό να σταθώ σ' ένα μέρος άσφαλές και σίγουρο. Είχα θγάλει τό μεγάλο κυνηγητικό μαχαίρι μου και τό κρατούσα στα χέρια μου, έτοιμος να χτυπήσω, έτοιμος ν' άγωνιστώ, μέγρις έσγάτων.

"Αξαφνα άκουσα θαρείά πατήματα και είδα τόν 'Ισπανικό Λύκο να πλησιάζη.

—'Επί τέλους! Φιθύρισα. "Η στιγμή που τόσο ανυπόμονα περίμενα είνε φτάσει.

Ο έχθρός μου, ο έχθρός τής 'Ιζολίνας, ο άνθρωπος που άνήγηκε τούς λευκούς χείρι τών 'Ινδών, ο ληστής, ο προδότης, ο κακούργος, ήταν έκεί μπροστά μου, σ' άπόσταση όλίγων θημάτων.

Προχωρούσε άργά, κρατώντας σφιχτά πάντα τήν 'Ιζολίνα στην άγκαλιά του.

Δέν μιλούσε. Ούτε και ή ταλαιπωρη αιχμαλώτος του έλεγε λέξι.

Λίγα θήματα ακόμα και θά φτάνανε στό μέρος που στεκόμουν. Μά ξαφνικά συνέθεη κάτι που δέν τό περίμενα.

Ο "Ισσου Ρόγιο παραπάτησε και σωριάστηκε κάτω, μαζί με τήν 'Ιζολίνα.

Νόμισα στην άρχή πως ο "Ισσου Ρόγιο σκόντασε. Μά άμέσως σγεδόν τόν άκουσα να θρυχίεται άγρια και να θλαστήμαή.

Τί είνε σιμθή λοιπόν; "Ημουν τόσο ξαφνιασμένος, ώστε δέν σάλεψα από τή θέση μου, άν και ή περίστασις ήταν κατάλληλη για να ριχτώ άπάνω του και να τόν ξεμεπεδέψω.

Στά λίγα αυτά δευτερόλεπτα, είδα τόν 'Ισπανικό Λύκο και τήν 'Ιζολίνα να παλεύουν με λυσσα. 'Αμέσως κατόπιν ή 'Ιζολίνα έξέφυγε από τά χέρια του ληστού και πήδησε όρθη. Και τότε πεία είδα, ότι ή τολμηρή κόρη κρατούσε στα χέρια της ένα μικρό μαχαίρι, που άστραφε στό φώς του φεγγαριού και στις φλόγες τών άντικρουδών φωτιών τών Κομαγών, γεμάτο αίμα.

Κατάλαβα άμέσως τί συνέθεη. "Η συγκινησις όμως μ' έπνιγε.

"Ηθελα να φωνάξω, να καλέσω τήν άναπημένη μου, μα δέν είχα τή δύναμη.

Η 'Ιζολίνα, χωρίς να χάνη καιρό, έσκυψε γρήγορα-γρήγορα, έκοψε με τό μαχαίρι τά δεσμά τών ποδιών της κι' άμέσως κυνηγημένο ζαρκαδί, μακριά από

δύστερα άρχισε να τρέχη σαν τούτο στρατόπεδο τών 'Ινδών.

Χωρίς να σκεφθώ πλέον τίποτε, άδιαφορώντας για τόν "Ισσου Ρόγιο, έτρεξα κατόπιν τής άναπημένης μου.

Περνώνας πλάι στον 'Ισπανικό Λύκο, τόν είδα να σηκώνας τα γόνατα. Φαινόταν έλαφρά τραυματισμένος κι' άποφασισμένος να τρέξη κατόπιν τής αιχμαλώτου του.

Φώναζε και θλαστομούσε με μανία. Μόλις μ' άντίκρουσε, ή λύσσα του μεγάλωσε. Μέ πήρε άσφαλώς για τό Βακόνιο κι' ή κραυγές του έγιναν πλέον φρενιασμένες.

Μπορούσα να τόν σκοτώσω εύκολώτα τή στιγμή αυτή. Δέν τό έκαμα όμως διχ από οίκτο, αλλά γιατί βιαζόμουν να φτάσω τήν 'Ιζολίνα και να τήν βοηθήσω να δραπέτευσθ.

Στό μεταξύ αυτό, οι 'Ερυθρόδερμοι άκουσαν τις κραυγές του "Ισσου Ρόγιο. Τό 'Ινδικό στρατόπεδο άναστατώθηκε. Οι Κομαγιά πολιμιοιτά άρπαξαν τά όπλα τους κι' έτρεχαν προς τό μέρος μας.

Ο κίνδυνος πλέον ήταν μεγάλος. Τό παν έξηριτάτο από τήν γρηγοράδα και τήν έξυπνάδα μας.

Τρέχοντας κατόπιν τής 'Ιζολίνας, τήν είδα να κατευθύνεται προς έναν 'Ινδό, ο όποιος οδηγούσε τό λευκό όλογο τών λειμώνων κοντά στα άλλα όλογα τών 'Ινδών, γιά να τό δέση μαζί τους, μέχρις ότου έφανισθή ο Βακόνιο, τόν όποιο είχαν επιδικασθή.

('Ακολουθεί)

Μπροστά πήγαινε ο άρχηγός τους και πίσω άκολουθούσαν οι άλλοι πολεμιστά...